

Rasový ekologismus

Autor: Nelson Rosit

Vymezení environmentálních pozic pravicového disentu

Vymezení pojmů: Obsah pojmů ochrana přírody a environmentalismus se do značné míry překrývá. Hnutí na ochranu přírody se snaží o moudré využívání a/nebo ochranu přírodních zdrojů. Environmentalismem budeme pro účely této eseje mít na mysli ideologii ochrany a zkvalitňování životního prostředí, přirozeného i vytvořeného člověkem. **Ekologie**, podbor biologie, je vědeckým základem ochrany přírody i environmentalismu. Zabývá se vzájemnými vztahy mezi organismy i vztahy mezi organismy a jejich prostředím. Jako ekologismus označujeme ideologii blízkou environmentalismu, ovšem s širším a celistvějším záběrem. 1] **Rasový realismus** (někdy také označovaný jako racialismus – pozn. DP) je přesvědčení o skutečnosti lidské biodiverzity, jež bere v potaz vrozené odlišnosti rasových skupin a jejich zásadní dopad na sociokulturní vývoj. „Ethnie“ je etnická skupina. Tato esej se bude soustředit na evropské a euro-americké etnické skupiny

Úvodem

Nikoliv náhodou se na vzniku moderního **hnutí na ochranu přírody** koncem 19. a počátkem 20. století podíleli muži jako Theodore Roosevelt a Madison Grant, lidé se silným vědomím etnické identity. 2]

Přestože se levici v 60. letech minulého století podařilo environmentální hnutí ovládnout, zůstává ekologický náhled takřka neslučitelný s levicovým globálním univerzalismem – ať už v jeho neoliberalním nebo neomarxistickém vydání. Naopak lze velmi odůvodněně hovořit o přirozené kongruenci ekologie s partikularismem disidentské pravice, jež ve svém náhledu

nikdy neztrácí ze zřetele člověka coby biologickou entitu, která náleží ke specifické etnické skupině či rase a pro svou existenci a prospívání vyžaduje jisté fyzické i kulturní podmínky.

Disidentská pravice se etablovala v opozici k zavedenému americkému konzervatismu, kterému se během své existenci v podstatě nic smysluplného „zakonzervovat“ nepodařilo. My naopak chceme ochránit v první řadě genetické dědictví euro-amerických lidí, to nejlepší z našeho kulturního odkazu i zdravé prostředí pro náš život.

Naše environmentální uvažování se zabývá přirozenými ekosystémy i uměle vytvořenými sociálními i fyzickými prostředími. Lidé, oproti jiným druhům vybavení jen slabými instinkty, vyžadují oporu kulturních institucí, jako jsou stabilní rodiny, společenství i státy. Namísto vrozených vzorců chování potřebuje *Homo sapiens* pro zdárnou socializaci vedení těchto institucí.

Environmentalismus v podání **pravického disentu** klade sice lidi na první místo, současně si však dobře uvědomuje, že člověk není oddělený od přírody, ani na ní není nezávislý. Věříme v biologický základ lidské kultury a lidská biodiverzita se tudíž projevuje i v rozmanitosti kulturní. Na rozdíl od systémové pravice stavíme kvalitu života před zisky i růst HDP. Nepovažujeme ovšem člověka, jako např. hlubinní ekologové, za zlotřilého vetřelce v přírodě. Přestože je náš druh jedinečný, zůstává součástí přirozeného řádu, který musí respektovat, chce-li zdárně prospívat. V této eseji tak vycházíme z prvků **neomalthusiánství**, lokalismu, hnutí na ochranu přírody a **nového urbanismu**.

Filozofické kořeny: ekologismus, monismus a další

Pro disidenty na pravici ale environmentalismus není jen dalším ze seznamu programových bodů, rasový ekologismus totiž tvoří nedílnou součást našeho *Weltanschauungu*.

Snoubí se v něm dva z nejvýraznějších pozitivních prvků západního myšlení: věda s idealismem. Náš ekologismus tak je současně racionální i romantický, na průsečíku rozumu a emocí, vědeckého naturalismu a duchovního estetismu s vírou v osud našich lidí.

Rasový ekologismus klade do popředí blaho naší etnické rodiny, ovšem v globálním kontextu, kde ostatním rasám není nijak upíráno právo na jejich vlastní prostředí. Tato ideologie je v ostré opozici vůči postmoderní levici i systémové pravici, jež jsou každá svým způsobem od reality přírodního světa odtržené a holistický náhled na lidskou společnost je jim proto cizí.

Jelikož je *Homo sapiens* tvor společenský, trpí humanismus i další hyperindividualistické perspektivy značnými nedostatky. Přesvědčení o jednotlivci coby základní stavební jednotce společnosti nebo víra, že každý člověk musí nalézt svůj vlastní účel a smysl života sám, je úzkoprsou zahleděností do sebe, jež plodí odcizení – a také odporuje realitě. Nikdo, ať je intelektuálně, fyzicky nebo mentálně sebezdatnější a sebeodolnější, nemůže vést plnohodnotný život mimo struktury pečující společnosti. Duchovní prvky rasového ekologismu najdeme třeba v monismu **Ernsta Haeckela**, tzv. **beyondismu** Raymonda Cattella nebo kosmoteismu **Williama L. Pierce**. 3] Evoluce samozřejmě v přírodní ideologii ekologismu hraje

ústřední roli. Naše duchovnost nás vede k víře v evoluční proces. Nevědomá příroda vytvořila svět nesmírné různorodosti i komplexity. Podle nás je však nejvyšší čas, aby u našeho druhu lidštější sociální výběr nahradil kruté a nehospodárné mechanismy selekce přírodní.

Věříme, že *Homo sapiens* je živočišný druh a lidé jsou tak součástí přírodního světa. Společenské vědy musejí využívat poznatky věd zabývajících se člověkem. Lidé jsou úžasně kreativní stvoření, ale i se stále pozoruhodnějšími počiny techniky zůstávají naše schopnosti manipulovat s přirozeným prostředím omezené, stejně jako meze lidské přirozenosti pružně se přizpůsobovat odlišným sociálním i fyzickým prostředím. Každá etnická skupina preferuje své vlastní společensko-kulturní uspořádání i fyzické prostředí uzpůsobené jejímu blahobytu.

Populace a migrace: neomalthusiánství, nosná kapacita, změny klimatu a „obecní pastvina“^{4]}

Před dvěma staletími **Thomas Robert Malthus** napsal slavnou *Esej o principu populace*, v níž rozvíjel tezi, že lidská populace bez kontrolních opatření nutně převyší dostupnou kapacitu produkce potravin. 5] Pozdější pokroky v produktivitě, jež s sebou přinesly průmyslová a zelená revoluce jako by na první pohled Malthusovu teorii vyvracely. Ovšem jen zběžný první pohled. Hlavní teze jeho díla označuje vytrvalý masivní růst populace za výraznou překážku společenského pokroku. Nevedlo by se dnes Nigérii lépe s 20 namísto 200 milionů občanů? Technologický vývoj jen zpomalil nevyhnutelné, ostatně na mnoha místech naší planety, třeba na Haiti nebo v Africkém rohu, schopnost plodit potomstvo skutečně značně překračuje kapacitu se o něj postarat.

Momentálně není argumentace limity růstu v módě a odmítání se jí dostává napříč celým politickým spektrem od neomarxistů přes náboženské fundamentalisty až po libertariánské technokraty. Udržitelnost však bez ohledu na to zůstává základním principem environmentalismu a nahlíženo touto optikou jsou Spojené státy i naše planeta už za stávající situace přelidněné. Udržitelnost je pojem s časovým rozměrem, tedy ne jen co je možné dnes, ale co bude možné i pro neurčitě dlouhou budoucnost. Ještě v roce 1927 musela Země živit „pouhé“ dvě miliardy lidí. V roce 2011 už jich ale bylo sedm a do konce století nás má na planetě žít až 11 miliard.

Nosná kapacita, pojem využívaný terénními biology i demografy, označuje odhadovaný počet příslušníků druhu, které může dané prostředí uživit. Lidská technická vynalézavost ztěžuje přesněji určit nosnou kapacitu planety pro náš druh. Jestliže však dochází k degradaci přírodního či sociálního prostředí společenství či země, počet obyvatel pravděpodobně překročí nosnou kapacitu prostředí.

Z jiného úhlu nahlíží na degradaci prostředí ekolog **Garrett Hardin**, který zpopularizoval pojem „tragédie občiny (někdy také obecní pastviny)“. 6] Vesnice v minulosti zpravidla mívaly obecní pastvinu nebo lesní pozemek. Jejich výnosnost pomáhaly zachovávat stabilní počet obyvatelstva a obecní tlak a kontrola předcházely tomu, aby někdo tyto zdroje zneužíval. Dnes se tento pojem užívá pro globální zdroje jako atmosféra nebo oceány. Patřit do této kategorie ale mohou také infrastruktura, veřejný vzdělávací systém a další sociální služby

přístupné všem příslušníkům společenství nebo státu. Jestliže ale lidé mají stále větší možnosti usazovat se a žít, kde se jim zachce, je na obecní pastvinu – všeobecné blaho – Západu vytvářen masivní tlak mj. migrací ze Třetího světa.

Národní a mezinárodní migrační politika populační problém výrazně zhoršují. Masová migrace ze Třetího světa na Západ prokazatelně navyšuje populaci nejen cílových zemí, ale i těch, odkud migranti odcházejí. Většina populačního růstu v Americe za posledních 40 let je „zásluhou“ imigrantů a jejich dětí. I když rostoucí populace znamená vyšší HDP, roste spolu s ním i kvalita života? Bude se v USA v polovině století, zemi s půl miliardou obyvatel a bez jasné většinové etnické skupiny, skutečně žít příjemněji a blahobytněji?

Masová imigrace navíc přispívá k zachování vysoké porodnosti v mnoha zemích Třetího světa, kde emigrace funguje jako ventil pro přebytečné potomstvo a zahraniční pomoc spolu s penězi posílanými imigranty ze Západu domů rodinám udržují porodnost na vysoké úrovni. Jasně jsou tak dvě věci: je třeba zpomalit nárůst světové populace – a tolerování masové migrace tento cíl výrazně ztěžuje.

Rasa dnes v debatách o populaci trochu připomíná ony (ne)slavné císařovy nové šaty. Rasový rozměr je hlavní příčinou, proč se k otázce růstu populace jen zřídkakdy přistupuje racionálně a objektivně. Bělošské populace se smršťují, takže jsou za veškeré přírůstky zodpovědné barevné národy. Za těchto okolností se tudíž upozorňování na populační růst nevyhnutelně setkává s nevybíravými odsudky z řad establishmentu.

Ideologické ohledy, v některých případech podpořené etnickým nepřátelstvím, zavedly ekologické organizace na cestu všemožných přemetů a lavírování v populační otázce. Názorným příkladem budiž proměna postojů **Sierra Clubu** k imigraci a populační problematice. Organizaci založil **John Muir**, evropský Američan se silnou etnickou identitou a patří mezi nejstarší a největší ekologické skupiny na světě. Jejimi členy jsou převážně běloši. V minulosti Klub vystupoval proti masové imigraci, která přispívá k neudržitelnému růstu populace, vyčerpávání zdrojů a zhoršování životního prostředí.

Pod tlakem levice, v neposlední řadě i díky štědrému, více než stamilionovému příspěvku **Davidu Gelbauma**, podmíněném ovšem podporou proimigračních pozic, Sierra Club zradil věc životního prostředí i etnické zájmy svého členstva podporou amnestie na ilegální imigraci, zachování ohromného tempa imigrace i odporem vůči hraničním bariérám. Z prosazování kontroly imigrace i velikosti populace se tak postoj klubu postupně vyvinul až k faktické politice otevřených hranic.

V současnosti asi nejvášnivěji diskutovaným tématem souvisejícím s životním prostředím jsou **změny klimatu**. I tato otázka má demografický rozměr. V prvé řadě je třeba říci, že o proměnách podnebí v průběhu dochovaných dějin i prehistorie nikdo nepochybuje, ostatně mnohem podivnější by bylo, kdy klima na naší planetě zůstávalo neměnné. Máme však poměrně přesvědčivé důkazy, že mnohé části světa se oteplují a že k tomu přispívá i nárůst koncentrace skleníkových plynů. Jejich největšími producenty jsou rozvíjející se země, především Čína s Indií. Mezinárodní úmluvy o snížení emise, jež disproporčně ovlivňují Západ,

tedy míří vedle.

Vědecký popis změn klimatu není příliš exaktní, jejich škodlivé dopady nejisté a nejlepší způsoby jejich zmírňování i přizpůsobení se jeví dosti nejasně. Klimatickému hnutí také dělají medvědí službu teatrální hysterie a pokrytectví mnohých jeho příznivců, stejně jako propojení s levicovými tématy, jež se změnami klimatu přímo nesouvisejí (např. antikapitalismus).

One huge drawback of nuclear power is that it doesn't dismantle systems of oppression – it only produces clean energy. This makes it unsuitable for solving the climate crisis, which isn't just about the environment.

<https://t.co/tkgWSCWbQK> pic.twitter.com/Qjw3O9Im8y

— Zack Kanter (@zackkanter) December 1, 2019

Přesto však zpravidla bývá vhodnější přiklonit se při ochraně naší domovské planety spíše k opatrnosti, a tak by i pro nás snížení emisí skleníkových plynů mělo být důležitým cílem.

Z předchozích řádek je zřejmé, že přelidnění není jen problémem pro budoucí generace, ale otázkou nanejvýš aktuální. Environmentalisté, kteří prosazují přísnou kontrolu populace i migrace, před sebou pochopitelně mají nelehkou výzvu. Stojí proti nim nejen ti, kdo z teologických či politických pohnutek chtějí navyšovat počty jistých skupin, ale i na první pohled nečekaní spojenci těchto lidí, globální kapitalisté, kteří zase mají zájem na trvalém růstu populace a s ním spojené spotřeby, či neomezeném pohybu laciné pracovní síly. Žádná dlouhodobější politika ochrany prostředí není myslitelná bez kontroly v otázkách populace, přesto se však této záležitosti hlavní proud environmentálního aktivismu velkým obloukem vyhýbá.

Poznámky:

1] Ideologií ekologismu hlavního proudu se zabývá mj.: Brian Baxter, *Ecologism: An Introduction* (Washington, DC: Georgetown University Press, 1999).

2] Pro podrobnější pojednání o vztahu rasy environmentalismu viz: Nelson Rosit, "Racial Ecology, Part I: Early Environmentalists, 1843-1937," *The Occidental Quarterly* (Winter 2016-2017) 15 no. 4, s. 43-61.

3] Více k těmto -ismům, zejména monismu, viz.: Nelson Rosit, "Ernst Haeckel Reconsidered," *The Occidental Quarterly* 15 no. 2 (Summer 2015) 81-96.

4] Tato část velkým dílem čerpá z on: Virginia Deane Abernethyová, *The Vanishing American*

Dream: Immigration, Population, Debt, Scarcity (New Brunswick, NJ: Transactional Publishers, 2016).

5] Thomas Robert Malthus, *An Essay on the Principle of Population; or, A view of its past and present effects on human happiness*, 9th ed. (London, Reeves & Turner, 1888).

6] Garrett Hardin, "The Tragedy of the Commons," *Science*, 162 no. 3859 (13 Dec. 1968) s. 1243-1248.

První část eseje Nelsona Rosita **Racial Ecologism: An Environmental Position Paper for the Dissident Right** vyšla na stránkách The Occidental Observer 2. prosince 2019.